

вателите за Цигани и да са наричани така, което води до объркване относно тяхното по-ранно присъствие на континента. Така например, една секта еретици, смятани още за гадатели и магьосници, дошла от Мала Азия и била известна в Византия под името *Ацинганос* или *Ацинканос* („неуловими/недосегаеми“) още през 1100 г., когато един атонски монах свидетелства за групата на Циганите. [2] Изглежда правдоподобно името на тази секта да е било дадено на пристигащите от Изток Чергарски групи и да се е запазило в много страни (*Tsiganes* във Франция, *Zigeuner* в Германия, *Sigöyner* в Норвегия, *Zingari* в Италия, *Ciganos* в Португалия и т.н.). При цялото многообразие и движение на различни групи население във Византия съвсем не е сигурно дали името *Ацингани* не е било използвано за обозначаването на различни групи, както не е съвсем сигурен и факта, че онези които шели да станат и да останат Цигани след като напуснат Гърция, са били по тези земи през 11 в., макар и за мнозина това да изглежда правдоподобно. По същия начин споменаването на *Тиганите* (*Tigani*) — без никакво съмнение тук става дума за ковачи — в гръцките документи от средиземноморска Италия от XIII и дори от XII в., или на някой си *Албертинус Цингарелус* (*Albertinus Cingarellus*) през 1262 г. в Лигурия, не доказват достатъчно категорично присъствието на Цигани. Съществуват много подобни примери, но по-важно е да посочим онова, което изглежда съвсем сигурно.

Циганите наистина са дошли от изток. Едва в края на XVIII в. лингвистиката открива факта, че техния език произлиза от района на Северозападна Индия и е близък до простонародните наречия на санскрит. Миграциите са се извършили между IX и XIV в. на множество вълни. Отново с помощта на лингвистиката, чрез анализ на лексиката и на граматическите структури в циганските диалекти от различни страни, бяха възстановени различните маршрути по време на миграциите, което потвърди и допълни повечето сведения от архивите.

През 1322 г. францисканският монах Симон Симеонис описва една циганска група, лагеруваща в пещери и полегати палатки — арабски тип — край гр. Кандия (*Ираклион*) на о-в Крит. През 1348 г. е отбелязано появяването на първите *Цингарийе* (*Cingarije*) на територията на днешна Сърбия, където те се установяват в края на XIII в. [3] През втората половина на XIV в. доказателствата за дисперсията започват да се умножават. На